

баджиитѣ, бѣха заклѣти врагове на политическото движение. Такъвъ екземпляръ прѣдставлявалъ и Браилския Петраки, комуто робували емигранти-пролетарии, но който билъ стипца отъ първа категория. Нему Ботйовъ далъ еднажъ устенъ ултиматумъ да остави за наслѣдникъ на богатствата си българската революция съ всичкитѣ права, каквито прѣдвигдатъ човѣшкитѣ закони. — „Ще пукнешъ, куче н' едно, но и надъ гробътъ ти ще пратя хжшветѣ да ти кажатъ хайдукъ!“

Ала Петраки Симовъ не билъ толкова глупавъ.

Той побързалъ да прѣдупрѣди властѣта, че противъ живота му кроили заговоръ. — „Зная ли го, продължавалъ бесѣдата си прѣдъ полицаина —, чапкжнинъ, цѣлъ день съ нахранимайковци, самъ чапкжнинъ, може и да направи нѣщо. Въ всѣки случай, господине, вземете мѣрки. Не е лошо да се попрѣдпазваме отъ подобни хора . . .“

Ботйовъ билъ повиканъ въ полицейството. — „Нагла лъжа! Този безобразникъ азъ не мога да гледамъ, камо ли да го заплашвамъ, а още и да говоря съ него!“

Вечерѣта, февруари или мартъ 71. Ботйовъ повикалъ Шапченко и му издиктувалъ едно заплашително писмо, адресирано до Симова. Въ писмото не се загатвало нищо за разправията въ полицейския домъ, никаква алузия не правилъ анонимниятъ авторъ за доносничеството, извършено отъ Симова, но му се заповѣдало, подъ угроза, че ще бжде очистенъ отъ Браила, да внесе на еди кое си лице, на еди кое мѣсто такава и такава сума.

Скжперничеството, ако не е инстинктъ, въ всѣки случай трѣбва да е умопомрачение. Въ ново врѣме обогатяването е една социална болестъ, а пкъкъ като социално явление — една гангрена. Прибавете къмъ него и скжперничеството, вие ще получите една психологическа смѣсъ, която ви дава ясна прѣдстава за извѣстно общество. Кристализирани тѣзи елементи въ съзнани-